

Un hristos ecumenic

Miercuri, 5 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Biserica rătăciții, însărcinată să prezinte lumii “ultima solie de har,” a fost avertizată în nenumărate rânduri că nu va reuși să se achite de misiunea încredințată dacă va neglija “lumina crescândă” despre neprihănirea lui Hristos. Ni s-a spus că “lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH, 27 mai 1890). Ni s-a mai spus că în 1888 Dumnezeu a trimis “lumină prețioasă,” iar delegații prezenți la sesiune s-au aliniat împotriva ei. Urmarea acestei atitudini? “Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (Special Testimonies, A01B 8, pag. 12).

Cred că ați observat, în ultimul timp, schimbarea de ton în publicațiile bisericii, în lecțiunile școlii de sabat sau în prelegerile pentru săptămâna de rugăciune, al căror discurs este orientat către ameliorarea relațiilor cu bisericile creștine surori, cu scopul de a transmite solia adventă mai eficient, dar și pentru a comunica lumii păgâne vestea bună într-un mod unitar.

Liderii de opinie din bisericile creștine sunt îngrijorați de expansiunea credințelor orientale, budismului și chiar islamismului în lumea occidentală, considerată a fi teritoriul tradițional al creștinismului. Ei observă secularizarea accentuată a societății moderne și se întrebă tot mai serios care să fie motivele. Unul dintre răspunsuri a fost fragmentarea serioasă a bisericii creștine, care a făcut ca evanghelia să se împotmolească într-o confuzie fără precedent, fiind propovăduită în concepte contradictorii, de voci diverse și prin metode discutabile, complet nepotrivite unei lumi civilizate și rafinate care a pășit în secolul 21.

Există nenumărate organizații ecumenice, mondiale sau regionale, care au încercat să aducă bisericile creștine la mirajul Pământului locuit – oikoumene ge - la unitatea trupului lui Hristos, așa cum este văzut el de Consiliul Mondial al Bisericilor. Ultimii ani au înregistrat o activitate febrilă în rândul asociațiilor creștine - catolice, ortodoxe sau protestante - cu o mișcare spectaculoasă, cel puțin pentru noi, marcată de intrarea Uniunilor de Conferințe ale Bisericii AZȘ în alianțele protestante, al căror scop final este unirea bisericilor. Cazul Uniunii Franceze este cel mai recent exemplu de acest fel. Federația Protestantă din Franța a primit

biserica noastră, cu titlu probatoriu pentru o perioadă de doi ani, iar apoi ca membru deplin, iar scopul declarat al acestor mișcări este de a “duce lumii evanghelia cu o singură voce.” Acesta este scopul tuturor celorlalte asociații ecumenice, inclusiv al Consiliului Mondial al Bisericilor.

Bisericile afiliate la FPF au găsit o cale comună, în urma negocierilor, în a formula vechiă bună unitară și acceptabilă pentru toți membrii. Cu biserica noastră s-a negociat zece ani, și se pare că s-a ajuns la un acord, odată ce am fost acceptați ca membru probatoriu. Întrebarea care se ridică tot mai pregnantă este dacă Biserica AZȘ a renunțat la viziunea ei unică despre evanghelie, sau dacă FPF a acceptat întreita solie îngerească și se angajează să o ducă până la marginile pământului. Oricum ar fi, devine tot mai clar că rămășița este integrată în structurile regionale ale mișcării ecumenice, atrasă de momeala strălucitoare că Isus Hristos va fi astfel propovăduit unei lumi care piere.

Noi suntem uimiți de aceste demersuri, deoarece nu credem că evanghelia poate fi negociată spre a se potrivi unui spectru atât de larg de confesiuni discordante, opuse și chiar conflictuale. Hristos cel viu, Dorința națiunilor, a fost desfigurată dincolo de recunoaștere, iar acest hristos ecumenic, acest campion al Babilonului spiritual rezultat în urma negocierilor nu are nici o legătură cu “poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” El poate fi un liant în confuzia religioasă contemporană, dar nu va reuși niciodată să vindece boala necruțătoare a păcatului, nici să ofere o inimă nouă și nici să aducă omenirea pe căile neprihănirii.

Recent a avut loc un eveniment în lumea ecumenică, pe care ei îl numesc “epocal,” eveniment care este o recunoaștere publică a eforturilor depuse în ultimele decenii de a atrage în mișcarea ecumenică bisericile “reticente,” așa cum este considerată a noastră. Despre acest lucru vom vorbi zilele următoare